



Του Σεβ. Μητροπολίτου Κισσάμου

και Σελίνου κ.κ Ειρηναίου Γαλανάκη

Ἐὰν γὰρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος

Χριστουγεννιάτικη βραδιά στο χωριό. Νύχτα χτύπησαν οι καμπάνες και τώρα στα χαράματα τελειώνει πλειά ή λειτουρ-γία κι οι άνθρωποι του χωριού φορώντας ότι καλλίτερο είχαν είναι στοιβαγμένοι στη μικρή εκκλησούλα κι' ετοιμάζονται να «κοινωνήσουν».

Είναι ή ώρα του «Κοινωνικού» κι' όπως συμ-βαίνει πάντα στα χωριά αυτή την ώρα οι καλοί χριστιανοί κοιτάζουν να «συγχωρέσουν» και να «συγχωρεθούμε».

Οι πλειό γέροι προχωρούν στο εικονοστάσι, ασπάζονται πρώτα τις εικό-νες του Χρίστου και της Παναγίας κι' υστέρα γυρίζουν στο πλήθος κάνουν μια βαθειά

υπόκλιση και ζητούν κι' από τους ανθρώπους τη συχώρηση.

Σιγά - σιγά γενικεύεται αυτό από τους περισσότερους κι' όλοι προσπαθούνε έστω και την τελευ-ταία στιγμή πριν «μεταλάβουν» να κάμουν κείνο πού λέει ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγέλιο : «Εάν συγχωρέσετε τα σφάλ-ματα πού σάς έκαμαν οι άλλοι άνθρωποι, θα συχώρηση και σας τα δικά σας ο Θεός».

Και ίσως αυτή ή ωραία συνήθεια πού κάνουν οι αγαθοί χωρικοί μας είναι λείψανο της ταχτικής πούχαν οι πρώτοι χριστιανοί να εξομολογούνται φανερά και μπροστά στους άλλους τις αμαρτίες των.

Μα ενώ οι πλειότεροι χωρικοί έκαναν έτσι και οι γυναίκες, ένας εξηντάρης περίπου άνδρας με αυστηρό πρόσωπο που δειχνε εμπάθεια και κακία στεκόταν ακίνητος στη θέση του, ή καλύτερα ακουμπούσε βαριά στον τοίχο της εκκλησίας.

Σιγά, σιγά μια πολύ νέα γυναίκα ξέκοψε από τις θέσεις των γυναι-κών, προχώρησε δειλά - δειλά κι' έσκυψε με πολύ ταπείνωση στα πόδια του σκληροπρόσωπου εκείνου ανθρώπου. [\(περισσότερα...\)](#)